

[Tyroll]

ligger her, og en fjerde er på vej. Anden del af overenskomstdiktatet fik vi i juni, hvor sanktionsforliget i SV-regeringen medførte udskrivning af milliardregninger til lønarbejderne i form af energialgifter, begrænsning af det kollektive forbrug i kommunerne osv. Den anden del af overenskomstindgrebet kom altså kun kort tid efter, at SV-regeringen havde dikteret lønmodtagernes lønforhold. Den skærekniv, som man ikke turde føre helt igennem ved overenskomstdiktatet, blev så tidligt som i juni ført med dybe hug. Men dermed er borgerskabet og dets våbenfører her i folketinget ikke tilfreds. Allerede i den nye folketingssamlings start skulle skæreknivens føres dybere og direkte ind i overenskomstdiktatets indhold.

SV-regeringen kunne altså ikke blive enig. Årsagerne hertil skal jeg ikke kommentere her, da det allerede er gjort af VS' ordfører under åbningsdebatten. Dog skal det her slås fast, at der var stor enighed og stadig synes at være det mellem S og V, og for den sags skyld resten af de borgerlige partier, om et indgreb over for lønudviklingen, sådan som det kommer til udtryk i behandlingen af dette lovforslag.

Der er intet nyt under solen i krisepolitikken. Socialdemokratiet fortsætter kampen for at gennemtvinge et internationalt skruerbrækkeri, hvor de enkelte landes faglige organisationer skal kappes om at underbyde hinanden i lønkravene. Socialdemokratiet ønskede ikke at vise flaget klart i valgkampen, derfor måtte VS da også bidrage til at belyse socialdemokratiets målsætninger, at de ikke var så forskellige fra de borgerlige på dette område. Det er et yderligere angreb på reallønnen gennem et stop for lønglidingen og et angreb på dyrtidsreguleringen.

Dette lovforslag om et totalt lønstop viser klart denne vej og viser, hvad målsætningen er for de trepartsforhandlinger, som statsministeren har bebudet. Det er ouverturen til mere permanente løsninger af samme skuffe. Trepartsforhandlingerne skal tilsløre, at der er tale om rent statslige diktater. Det er socialdemokratiets alternativ til overenskomstsystemet, udtrykt med Thomas Niensens ord en direkte forudsætning for frie forhandlinger. Har man hørt så galt! Dette lovforslag skal være med til at bane vejen for de kommende angreb gennem en social kontrakt eller en social håndfæstning for arbejderklassen.

Og hvad skal det så nytte? Det eneste bud, vi har fået fra statsministeren, kom i Krydsild i TV i aftes. Statsministeren sagde, at lønudviklingen og indkomstforholdene skal bringes ned under niveauet i de lande, vi konkurrerer med. Dette svar opfattede statsministeren selv som et meget klart svar, men det tror jeg at han er helt alene om. Tidligere har vi hørt disse kommentarer, og ved det seneste overenskomstindgreb kunne arbejdsministeren konstatere, at de hidtidige indgreb ikke havde haft nogen virkning, netop fordi man førte den samme politik i andre lande. Det viser med al ønskelig tydelighed, at det er internationalt skruerbrækkeri, og at det er hovedløs politik.

Men vi kan så spørge klart og tydeligt: med hvor mange procent agter regeringen at søge reallønnen eller realindkomsten nedbragt? Der har været forskellige tal fremme forskellige steder fra. Det svinger fra omkring de 30 pct. og op til omkring 50 pct., som man vil nedbringe reallønnen med, men hvad er egentlig regeringens hensigt? Hvad er det, man vil gennemføre her?

Nu har vi bemærket, at dette lovforslag ikke indeholder nogen lønsanktioner, og det har jo ikke skortet på interesse for at få gennemført sådanne sanktioner over for det, at der eventuelt kom nogle lønfremgange. Men det vil jo ikke sige, at man ikke kan forvente, at der kommer resultater af lovforslaget. Det er en moralsk opbakning af arbejdsgiverne til at afvise det pres, der måtte være for at få forbedret lønforholdene ude på arbejdspladserne. Det er en moralsk støtte fra socialdemokratiets side, som man selvfølgelig vil benytte sig af.

LO har klart markeret, at man heller ikke i de kommende forhandlinger agter at stille sig særlig meget på tværs. Man har sagt, at dyrtidsreguleringen ikke er nogen hellig ko i forhandlingerne, og statsministeren har direkte luftet angreb på dette område. Det viser med al ønskelig tydelighed, at man vil forsøge at svække den kamp, der skal foregå. Vi ser også, hvordan socialdemokratiske tillidsfolk på forskellige niveauer i fagbevægelsen straks benytter lovforslagets fremsættelse til at indstille alle forhandlinger og bestræbelser på at forbedre lønforholdene for lønarbejderne.

Der er ingen tvivl om, at det nok skal give resultater, men samtidig må vi sige, at vi fra